

БЕЉУВУД БАМДАЧУ

ИГРА С ОГЊНЯ

РОМАН

Превел от англиски
МИЛКО СТОИМЕНОВ

ОБСИДИАН
СОФИЈА

1

Хал Паркър решително преследваше плячката си. С всяка уверена стъпка сърцето му туптеше по-силно. Той не се съмняваше, че тя е наблизко, защото все по-често виждаше върху черната пръст капки кръв, проблясващи като малки рубини. Очевидно не я бе убил, но поне я беше ранил.

За да получи възнаграждението си, трябваше да представи трупа като доказателство. Кървавите следи го обнадеждаваха. Те предвещаваха неизбежното, особено в това задушно време.

Паркър напредваше бавно и методично. Есента наближаваше, но лятото още не си беше отишло и из голите полета беше все така топло и влажно. В този момент той се чувстваше като яйце в нагорещен тиган. Ако беше зима, щеше да е облечен в дебели топли дрехи, но пак нямаше да тича след плячката си. Защото, ако някой тича, когато навън е минус четиресет и пет градуса, ще получи белодробен кръвоизлив и ще се задави със собствената си кръв. А стане ли много горещо и влажно, дехидратацията може да го убие също толкова бързо, колкото и студът. Нещо повече, човек усеща, че се е обезводнил, чак когато е прекалено късно.

Паркър носеше мощен челник, способен да превърне нощта в ден. Или поне да освети ярко тясната пъте-

ка, по която вървеше. Предполагаше, че е единствената жива душа в радиус от десетки километри. В небето се кълбяха тежки облаци. Надяваше се бурята да го изчака да довърши работата си.

Той погледна на север, към недалечната граница с Канада. На един час в южна посока се намираше Уилистън – градът, превърнал се в столица на малката вселена на фракинг индустрията в Северна Дакота. Но шистовият басейн Бакен обхващаше толкова голяма площ, че земята под краката му съдържаше стотици милиони барели нефт и още толкова кубични метри природен газ. А може би дори повече, каза си той, защото едва ли някой знаеше докъде точно се простира находището.

Паркър приклекна и обмисли следващия си ход.

Взря се напред, завъртя компаса на сто и осемдесет градуса и изчисли времето и разстоянието до плячката си, съдейки по големината на кървавите петна. После се изправи и продължи малко по-бързо. На гърба си носеше раница, в която имаше хидратираща система с голям резервоар. Маркучът висеше до устата му. Дрехите му бяха от здрава дишава материя, която абсорбираше влагата. Въпреки това горещината го измъчваше и той бе плувнал в пот, макар че вече беше единайсет часът вечерта. Всеки дъх, който си поемаше, пареше устата му като лютите чушки хабанеро. Знаеше, че майката природа е по-силна от хората, каквато и екипировка да имат.

Той нямаше представа как вълкът, убил вече две крави от стадото на неговия работодател, е успял да стигне до тук. Та нали се беше прицелил добре от разстояние не повече от четиристотин метра. А хищникът бе застанал напълно неподвижно като елен, който подушва опасност. Куршумът беше пронизал тялото му в горната част, нямаше съмнение. Вълкът дори не бе помръднал и Паркър бе сигурен, че го е убил. Но когато се приближи, не откри друго освен кървавата дияра,

която сега следваше. Той се изкачи на ниско възвишение. Районът бе известен като Големите равнини, което не беше подходящо име, тъй като релефът беше доста хълмист. На юг тъмнееха скалистите хребети на Бадландс, които се спускаха към равнините подобно на реки, набраздяващи сушата. Започна да се стеле нощна мъгла, която затрудняваше видимостта. Паркър се намръщи и въпреки че беше опитен ловец, усети как адреналинът му се покачва.

В далечината прозвуча равномерен тътен, последван от пронизително изсвирване на локомотив, вероятно поредната товарна композиция от цистерни с нефт или природен газ, втечен веднага след добиването му, за да бъде транспортиран. Свирката на влака прозвуча едновременно унило и обнадеждаващо.

Разнесе се нов тътен. Този път идваше отгоре. Връхлиташе буря, съвсем обичайна по тези места. Паркър трябваше да побърза.

Той стисна здраво пушката си, готов да реагира светкавично, да приближи оптичния мерник до очите си, да стреля отново и – както се надяваше – този път да убие вълка. В следващия миг видя нещо. На петнайсетина метра вляво. Сянка, малко по-тъмна от земята наоколо. Той насочи лъча на челника си натам. Първоначалната му изненада отстъпи пред недоумение. Кървавите следи от вълка определено сочеха надясно. Какво беше станало? Да не би изведнъж да се беше сдобил с крила? Невъзможно, но все пак явно бе променил посоката, след което краката му не бяха издържали и той беше рухнал на земята.

Паркър застана нащрек, да не би хищникът да му е заложил капан. Измина четири-пет метра и спря. Приклекна отново и на светлината от челника огледа мястото пред себе си. Дори се обърна назад, за да се увери, че вълкът не го е заобиколил и не се прокрадва зад гърба му. Паркър беше участвал в Първата война в Залива и там бе станал свидетел на какво ли не, докато някое

човешко същество се опитваше да убие друго. Дали отново не го очакваше изненада?

Той остана ниско приведен и измина още три-четири метра. Изведнъж стомахът го присви. Реши, че му се привижда. Отпи глътка вода. Не, това не беше мираж. Това беше...

Паркър се изправи бавно и измина предпазливо последните няколко метра, след което наведе глава и мощният лъч на челника му освети и най-малката подробност от кошмарната гледка пред очите му.

Беше жена. Така поне му се стори. Да, когато се приближи още малко, видя гърдите ѝ. Жената беше гола и буквално накълцана. Въпреки това около нея нямаше и капчица кръв.

Кожата на лицето ѝ бе отпрана и смъкната върху брадичката ѝ. Горната част на черепа ѝ беше срязана с трион и оставена на земята до главата ѝ. В кухнята нямаше нищо.

Къде е мозъкът, по дяволите?

А гърдният ѝ кош? Той очевидно бе отварян, а после зашит.

Паркър огледа отгъпканата пръст около тялото. Намръщи се, когато забеляза отчетливите отпечатъци. Сториха му се познати. В следващия момент забрави за тях и приклепна бавно, тъй като се сети къде е виждал този разрез върху гърдите на жената.

Беше във формата на Y. Да, беше го бе виждал в безброй телевизионни сериали. Правеше се по време на аутопсия, но тук не беше морга, а безкрайната пустош на Северна Дакота, в която нямаше нито съдебни лекари, нито телевизионни камери.

И въпреки това някой бе извършил аутопсия на тази нещастна жена.

Паркър се извърна настрани и повърна жлъчен сок. Скоро заваля пороен дъжд.

2

– Северна Дакота – промърмори Еймъс Декър, който седеше до Алекс Джеймисън в малкия самолет „Ембраер“.

Бяха кацнали с Боинг 787 в Денвър и след едночасов престой се прехвърлиха на доста по-малката машина. Декър имаше чувството, че е сменил лимузина с някоя бричка.

Той беше висок метър и деветдесет и шест и тежеше сто и трийсет килограма, затова простена при вида на малките седалки. Едва се напъха на мястото си и подлакътниците го склещиха така, че не се нуждаеше от колан в случай на турбулентност.

– Бил ли си някога тук? – попита го Джеймисън.

Тя беше трийсетинагодишна, висока, в отлична форма, с дълга кестенява коса и толкова привлекателна, че мъжете се обръщаха след нея. Бивша журналистка, сега Алекс Джеймисън беше федерален агент. Двамата с Декър бяха част от специален екип на ФБР.

– Не, но докато следвах в Охайо, играх веднъж срещу Университета на Северна Дакота. Отборът им дойде в Кълъмбъс за мача.

Той беше играл футбол в колежанския отбор „Бъкайс“, а след това за кратко и при професионалистите в „Кливланд Браунс“, преди жестока травма на терена да доведе до две необикновени диагнози: хипертимезия, или феноменална памет, и синестезия, която представляваше преплитане на сензорните пътища. Ето защо не беше в състояние да забрави абсолютно нищо, а освен това виждаше числата в различни цветове или пък – и това го безпокоеше много повече – трупове в електриковосиньо.

– Кой спечели? – попита Джеймисън.

Декър я погледна изпод вежди.

– На интересна ли се правиш?

– Не.

Той помръдна с милиметър-два на седалката.

– По времето, когато играех, двете лиги се наричаха Първа и Втора дивизия. Сега се казват ФБ и ФЧ. – Декър забеляза озадачения поглед на Джеймисън и поясни: – Футбол Боул и Футбол Чемпиъншип. Отборите на щатските университети на Охайо, Алабама, Северна Каролина, Мичиган и Луизиана играят във ФБ. Това е горната дивизия и там са по-добрите отбори. Щатският университет на Северна Дакота, „Джеймс Мадисън“, „Грамблинг“ и Селскостопанският във Флорида са в долната дивизия. През последните години отборът на Северна Дакота отбеляза сериозен прогрес. Но когато играят отбори от двете дивизии, тези от долната винаги губят.

– Защо тогава изобщо играят помежду си?

– По-добрият отбор печели лесно, а за другия остават големите приходи и телевизионното отразяване.

– Значи мачовете не са интересни.

– Един мач винаги е интересен, когато печелиш. Щом разликата стане непреодолима, титулярите сядат на пейката, обикновено след третата четвъртина, понякога дори след втората. Когато бях новобранец, излизах на терена чак в последните минути. А когато станах титуляр, бях доволен, че си почивам към края.

– Не ми изглежда логично. Единият отбор разбива другия на пух и прах за пари.

– Има логика, макар и само за спонсорите или за счетоводителите от Националната спортна асоциация на университетите.

Джеймисън поклати глава и погледна през люка, докато самолетът се снижаваше сред гъстите черни облаци.

– Долу май има буря.

– Следващите няколко дни го дават топло и много влажно, със силни гръмотевични бури. Вечер температурите ще падат и ще е доста ветровито. А после ще

започне сезонът на снежните виелици и това място ще заприлича на Антарктида.

– Супер! – възкликна иронично Джеймисън.

– Погледни нещата откъм хубавата им страна.

– Каква е тя?

– Няма да ти се налага да се потиш във фитнеса. Ще изгубиш един литър вода само докато стигнеш от самолета до колата. А след това ще трябва да напълнееш, за да изкараш зимата.

Самолетът продължи да се спуска. Заради силния насрещен вятър и бурните въздушни течения машината подскачаше като камъче, подхвърляно от морските вълни. Джеймисън се вкопчи здраво в подлакътниците и задиша дълбоко, за да успокои стомаха си, който се бунтуваше. Когато колесникът най-сетне докосна асфалта, тя отпусна ръце и притисна корема си с длан. Ярка светкавица проряза небето в далечината.

– Е, беше забавно – заяви, останала без дъх, след което извърна поглед към невъзмутимия Декър, който изглеждаше задрямал. – Не се ли притесни? – попита го тя.

– От кое?

– От турбуленцията!

– Не беше нищо особено – отвърна небрежно той.

– Как така? На мен ми се стори, че всички на борда, включително стюардесите, се молеха да останат живи.

– Оцелях в самолетна катастрофа, докато бях в колежа. Единият двигател угасна веднага след излитането. Пилотът направи обратен завой, изхвърли част от горивото и тогава угасна вторият двигател. Наложих се незабавно да заходи за кацане. Впоследствие се оказа, че и в двата двигателя са попаднали птици. Кацнахме толкова твърдо, че колесникът се счупи, а корпусът се пропука. Все пак всички напуснахме салона, преди пламъците да обхванат самолета. Но сакът с дрехите ми изгоря – добави спокойно Декър.

– Господи, в такъв случай съм изненадана, че не си по-напрегнат и от мен – каза Джеймисън.

– Проверил съм какво сочи статистиката по въпроса. Шансовете да попадна във втора самолетна катастрофа са едно на милиард. Затова, когато летя, се чувствам недосегаем.

Слязоха от самолета, подписаха документите за взетия под наем джип и напуснаха международното летище „Уилистън Бейсин“.

– Е, не! – възкликна Джеймисън, когато се озоваха навън и вятърът ги забрули. Дори внушителният Декър се приведе леко, за да устои на поривите. – Май не избрах подходящите дрехи – каза разочаровано тя. – Трябваше да си взема повече неща.

– Стигат ти и един панталон, една блуза, значката и пистолетът.

– При жените е различно, Декър.

Тя седна зад волана, а той въведе адреса в навигацията на мобилния си телефон, облегна се назад и вперил поглед през прозореца. Беше шест вечерта и двамата пътуваха право срещу надигащата се буря. Купестите черни облаци в далечината се издигаха като разлютенена змия над това парче земя в северния край на Средния запад.

– Айрин Креймър – каза тихо Декър.

Джеймисън кимна с мрачно изражение.

– Открита мъртва насред дивата пустош от ловец, който преследвал ранен вълк.

– Най-интересното е, че някой е извършил аутопсия или поне така изглежда – добави Декър.

– Ще ми бъде за пръв път. А на теб?

– Виждал съм не едно и две нарязани тела, но нито едно от тях не прилича на това от снимките. Местопрестъплението изглежда доста чисто, като изключим, че ловецът е повърнал.

– Да не би да си имаме работа със сериен убиец? Затова ли ни изпратиха? Богарт така и не ни каза.